

România – Cehoslovacia, un important test pentru echipa noastră feminină

Ultimele antrenamente, la Cluj

De marţi, „Cartierul general" al pregătirilor lotului feminin de gimnastică pentru meciul cu Cehoslovacia s-a stabilit în oraşul Cluj. După concursul de selecţie desfăşurat la Timişoara, 7 gimnaste au fost desemnate să continue antrenamentele în vederea importantei întîlniri de sîmbătă şi duminică.

Iată grupul de sportive din care urmează a fi alcătuită echipa reprezentativă: Elena Ceampelea, Paula Ion, Rodica Apăteanu, Olga Ştefan, Mia Variu, Elisabeta Turcu şi Elisabeta Pavel. Sub conducerea antrenoarelor Maria Ionescu, Emilia Liţă şi a antrenorului Nicolae Covaci, aceste gimnaste vor efectua în această săptămînă antrenamente uşoare şi de acomodare în Sala sporturilor din Cluj.

Întîlnirea România-Cehoslovacia prevede exerciţii impuse (sîmbătă după-amiază) şi liber alese (duminică după-amiază).

Ca arbitre neutre au fost invitate Leona Horvath şi Olga Lemhenyi (R. P. Ungară).

Corespondenţă specială pentru „SPORTUL"

„DEPLASĂM LA CLUJ CEA MAI PUTERNICĂ ECHIPĂ"

declară ALENA TINTEROVA

Pentru prima oară în acest an, echipa feminină de gimnastică a Cehoslovaciei se deplasează peste hotare, pentru susţinerea unui meci de verificare. Este vorba despre vizita şi întrecerea prietenească ce va avea loc la Cluj, la finele acestei săptămîni, cînd gimnastele cehoslovace şi românce se vor afla din nou faţă în faţă, într-un important test înaintea campionatelor mondiale.

Ne amintim cu plăcere că, în decembrie trecut, la Uherske Hradiste, cele două echipe au susţinut, după o întrerupere de foarte mulţi ani, o utilă verificare, prilej cu care s-au pus bazele unei permanente colaborări între federaţiile de specialitate din cele două ţări, îndeosebi pe linia echipelor feminine. Tratînd cu toată atenţia întîlnirea de la Cluj şi apreciind însemnătatea acestei verificări în contextul pregătirilor pentru campionatele mondiale, antrenoarea Alena Tinterova a organizat zilele trecute un concurs de selecţie, încheiat cu succesul, într-un fel surprinzător, al tinerei Marcela Vachova, în urma căruia au fost stabilite componentele echipei care se va deplasa la Cluj.

Reţine în primul rînd atenţia campioana absolută a Cehoslovaciei pe 1969, Bohumila Rimnakova *(născută în anul 1947, la Praga), continuatoare a renumitei Vera Ceaslavska, clasată pe locul 7 la individual compus la J.O. din Mexic, pe locul 4 la paralele şi pe 5 la sol. O secondează* Maria Krajcirova-Nemeth *(1948, Bratislava), cîştigătoare a premondialelor desfăşurate la Ljubljana în 1969 şi ocupanta locului 9 la individual compus în Mexic. Va face parte din echipă şi* Hana Liskova *(1952, Jihlava), clasată pe locul 11 la J.O. din Mexic şi ocupanta locului 3 la campionatele noastre naţionale din anul 1969,* Marcela Vachova *(1953, Brno) este cea mai talentată dintre tinerele componente ale echipe reprezentative, o gimnastă curajoasă, cu exerciţii de o deosebită dificultate. În 1959, la Moscova, ea s-a clasat pe locul 1 la paralele la „Cupa speranţelor olimpice".* Liuba Krasna *(1953, Bratislava), a ocupat locul 5 la campionatele din 1969.* Sonia Brazdova *(1953, Gottwaldov), clasată pe locul 3 la paralele şi pe 4 la bîrnă la campionatele din 1969.* Jarmila Techlova *(1949, Praga), clasată pe locul 4 la naţionalele de anul trecut. Ultimele două au evoluat în acest an şi la campionatele internaţionale ale României de la Bucureşti, dar n-au reuşit, din păcate, să-şi etaleze întreaga măiestrie.*

În legătură cu meciul România – Cehoslovacia, care va avea loc la Cluj, antrenoarea lotului, Alena Tinterova, ne-a declarat:

„Am selecţionat cea mai puternică echipă pe care o putem alinia în ora actuală. Ne-am pregătit cu minuţiozitate pentru meciul de la Cluj, am organizat şi un concurs de selecţie. Ştim că tînăra selecţionată a României este în continuu progres şi că tinde să intre în elita gimnasticii mondiale. Ne bucură succesele gimnastelor românce. Despre talentul deosebit al Elenei Ceampelea, cea mai bună gimnastă româncă la ora actuală, m-am convins o dată în plus la recenta demonstraţie desfăşurată la Praga".

Mirko FIŞER
redactor la Ceskoslovensky Sport — Praga

JUNIORII BUCUREŞTENI PUTEAU OBŢINE MAI MULT LA BUDAPESTA

Dr. Eugen Şerbănescu, preşedintele Comisiei de gimnastică a C.M.E.F.S. Bucureşti, a condus echipele de juniori ale Capitalei, care au evoluat zilele trecute la Budapesta. Vizitîndu-ne la redacţie, dr. Şerbănescu ne-a împărtăşit cîteva impresii legate de întîlnirea la care a asistat:

„Fără îndoială, ne-a bucurat, în primul rînd, succesul obţinut de Nicolae Oprescu la individual compus, ca şi locul doi ocupat de talentata Paula Ion. Aceasta nu ne împiedică, însă, să ne oprim asupra unor lipsuri manifestate de echipele de juniori ale Capitalei, spre a fi remediate pînă la viitoarele întîlniri, cu Bulgaria. Existau posibilităţi ca băieţii noştri să cîştige şi pe echipe la Budapesta. Dar comportarea mai slabă, de această dată, a lui Constantin Petrescu şi Adrian Stoica, ca şi aportul insuficient adus de Ion Toma şi Nicolae Dobre, noi selecţionaţi în echipa Capitalei, au făcut ca rezultatul pe echipe să fie favorabil gimnaştilor maghiari. Aparatele cele mai slabe ale băieţilor noştri au fost paralelele şi bara unde s-a decis, de altfel, soarta concursului. Un singur junior român a fost notat cu peste 9 la paralele şi doar doi cu note mai mari de 9 la bară, avantajul trecînd astfel de partea selecţionatei Budapestei, care a cîştigat pe merit. E pentru prima oară cînd echipa Bucureştiului este învinsă în această tradiţională întîlnire.

Deşi la fete şansele cele mai mari erau de partea gazdelor, nu a lipsit mult ca Paula Ion, Eliza Pavel şi Carolina Marin să decidă succesul în favoarea oaspeţilor. O cădere la bîrnă, alta la sol ca şi alte mici ezitări au dus în final la victoria gimnastelor budapestane.

Aş dori să mai subliniez condiţiile excelente de concurs oferite de sala de gimnastică de la Népstadion, unde echipele noastre au concurat la sol pe un podium Reuter, folosit în ultima vreme în toate întîlnirile internaţionale. Aş sugera federaţiei de specialitate să se preocupe de procurarea unui astfel de podium, necesar gimnaştilor şi gimnastelor noastre pentru acomodarea cu condiţiile de concurs existente în marile concursuri internaţionale".

LUDOVIC BUH — PE PRIMUL LOC

La sfîrşitul lunii, la Sibiu sau Bucureşti, se va desfăşura meciul dintre selecţionatele masculine ale României şi Ungariei. Concursul de selecţie desfăşurat la Timişoara în vederea acestei întîlniri a evidenţiat forma remarcabilă a gimnastului dinamovist Ludovic Buh, clasat pe primul loc cu 108,10 p. L-a secondat colegul său de club, Vasile Coşariu, care a realizat 107,50 p. Mircea Gheorghiu şi Dan Grecu au obţinut acelaşi punctaj (105,45 p), ultimul îndeosebi marcînd un progres evident. Campionul ţării, Petre Mihaiuc, pare să-şi recapete forma bună din toamnă, dar surprinde, în schimb, eclipsa de formă a lui Gheorghe Păunescu, concretizată printr-o comportare slabă la Timişoara.

JUNIORII DIN NOU ÎN ACTUALITATE

Nu numai federaţia de box, ci şi cluburile au început să acorde o deosebită atenţie pregătirii juniorilor, menţinerii acestora într-o activitate continuă. Abia s-au încheiat finalele campionatului la Braşov, şi iată că peste cîteva zile tinerii boxeri vor fi chemaţi la startul unei noi confruntări. Este vorba de „Cupa Muscelul", competiţie iniţiată de clubul sportiv din Cîmpulung, la care vor participa 11 echipe. Ele au fost împărţite în trei serii: I. U.M. Timişoara, Voinţa Reghin, Lemnarul Tg. Mureş, C.S.O. C-lung Muscel; II. Electroputere Craiova, C.S.O. Piteşti, C.S.M. Reşiţa, P.A.L. Brăila; III. Energia Cîmpina, Dunărea Galaţi, Nicolina Iaşi. Acestei competiţii i se va adăuga un meci dotat cu „Centura Moldovei".

În sfîrşit, în luna octombrie, aproximativ aceiaşi boxeri care şi-au disputat titlurile de campioni ai ţării, vor lua parte la „Criteriul de toamnă al juniorilor", întrecere în regulamentul căreia figurează etape de zonă şi finale pe ţară.

LA MEDGIDIA GALELE SE LASĂ AŞTEPTATE

Nu de puţine ori, antrenorii de box din Constanţa au apelat la colegii lor mai tineri din Medgidia (Aurel Anton şi Ştefan Văcaru), cerîndu-le să trimită cîţiva pugilişti, spre a alcătui un program mai atractiv. Au făcut-o cu convingerea că Medgidia, deşi nu beneficiază de o bază materială strălucită, va onora cum se cuvine galele constănţene. Spre lauda celor doi antrenori, boxerii Aurel Iliescu, Gheorghe Anton, Diancu Tonciu, Nazîru Chiriţă, Kerim Negip, Nicolae Pisică, Valentin Sbarcea, crescuţi în sălile de antrenament de la Cimentul şi I.M.U.M., şi-au atras simpatii pe ringurile constănţene.

De fapt, pentru Constanţa, oraşul Medgidia a fost o pepinieră a sportului cu mănuşi, deşi în cele două secţii din micul oraş condiţiile de pregătire erau departe de a fi satisfăcătoare. Dar la Medgidia cu toate greutăţile, reuniunile abundau. În 1962, de pildă, antrenorul Aurel Anton a organizat 23 de gale amicale, elevii săi participînd totodată şi la confruntările oficiale ale federaţiei.

De aproape doi ani, la Cimentul şi I.M.U.M. s-au dat în folosinţă săli moderne de antrenament, în care e o adevărată plăcere să lucrezi cu sportivii. La Cimentul se simte mai intens sprijinul conducerii asociaţiei (preşedinte, directorul adjunct al întreprinderii, Gheorghe Ochiuleţ), unde antrenorul găseşte înţelegere atunci cînd se loveşte de greutăţi. Este, poate, un merit al lui Aurel Anton, care ştie ce şi cum să ceară consiliului asociaţiei sportive. Din păcate, la I.M.U.M. boxul nu se află în graţiile asociaţiei, oricît s-a străduit antrenorul Văcaru să ţină aprinsă în întreprindere flacăra acestui sport. Boxerii de la I.M.U.M. au participat, recent, la etapa judeţeană a campionatului de juniori, fără să-şi fi făcut, în prealabil, rodajul în întîlniri amicale. Elevii lui Văcaru nu mai urcaseră treptele ringului de la 30 noiembrie 1969, şi aceasta la Feteşti, unde nu este greu de imaginat ce adversari au avut! Bilanţul etapei judeţene: din 10 juniori care visau să ajungă la „zonă", 8 au fost eliminaţi în etapa judeţeană. Cei care conduc activitatea pugilistică la Medgidia trebuie să ştie că nu e de ajuns să ai o sală utilată cu aparatură, ca să obţii performanţe. Cel mai util antrenament îl constituie meciul, posibilitatea de a te măsura cu adversari cît mai diferiţi ca stil de luptă. Or, cu 6 gale amicale, disputate anul trecut în organizarea asociaţiei Cimentul, nu se poate asigura un rodaj corespunzător.

Din păcate, chiar pe plan local disputele între echipele Cimentul şi I.M.U.M. (care nu necesită cheltuieli cine ştie căror fonduri) s-au redus aproape la... zero. Cei doi antrenori evită să stea faţă-n faţă la colţurile ringului, în ultimii 10 ani elevii lor întîlnindu-se doar de două ori! Să fie care vorba de o teamă de a nu pierde un meci în faţa propriilor spectatori?

Atît antrenorii de la Cimentul, cît şi cei de la I.M.U.M. sînt nemulţumiţi de felul cum elevii lor sînt arbitraţi şi judecaţi, atunci cînd evoluează la Constanţa. Preşedintele comisiei orăşeneşti, arbitrul Vasile Grosu, ne relata deunăzi despre nedreptatea făcută de arbitri boxerilor Marian Lazăr şi Kerim Seidali de la Cimentul, la etapa judeţeană a campionatului de juniori. Aprecierea arbitrului din Medgidia a fost confirmată întrutotul de factorii de răspundere de la clubul Farul şi G.J.E.F.S. Considerăm că a bara drumul unui boxer de real talent (cum e, de pildă, Marian Lazăr) spre etapele superioare ale campionatului, este o mare nedreptate, cu atît mai mult cu cît e vorba de un junior, care — după cum ne spunea antrenorul său — peste un an sau doi va boxa sigur sub culorile Farului.

S-ar putea spune că una sau două decizii inexacte nu trebuie să frîngă elanuri. Ar fi greşit dacă s-ar emite astfel de păreri, întrucît e vorba de juniori crescuţi cu trudă.

Romeo CALARAŞANU

MICA DRAMĂ A MIHAELEI PENEŞ

● Incertitudinile au început acum doi ani ● Suliţa Mihaelei a intrat în repaus ● „Bila" — o reprofilare fortuită şi temporară ● Examenul de stat — principalul obiectiv al... sezonului

Bîntuie zvonul că Mihaela a părăsit suliţa. Un zvon care bucură şi întristează totodată.

Cei care jubilează sînt defetiştii, teoreticienii care, imediat după Tokio, s-au lansat în speculaţii, considerînd victoria Mihaelei o pură întîmplare iar pe atletă — care de-abia împlinise 17 ani — o apariţie meteorică sortită unei pieiri tot pe atît de rapide precum apăruse.

Îngenunchiată la Mexic (cînd aruncătoarea Peneş a cucerit din nou una din primele medalii), teoria s-a revitalizat cînd atleta a coborît ştacheta rezultatelor şi trăieşte insinuant astăzi cînd suliţa Mihaelei a intrat în repaus.

Cei întristaţi sînt ceilalţi, toţi, admiratorii constanţi şi devotaţi ai acelui autentic talent pe care-l întruchipează suliţaşa Peneş, pasionaţii iubitori ai atletismului şi ai sportului, în general. Tocmai pentru ei, pentru cei sincer interesaţi de situaţia atletei şi îngrijoraţi de golul pe care l-ar crea eventuala ei retragere, scriem aceste rînduri. Rînduri care vor să exprime numai adevărul pur: Mihaela n-a spus adio suliţei. Aparenta ei retragere nu reprezintă altceva decît „anul de odihnă", repausul pe care medicii i l-au impus cu stricteţe.

„BILA" — O REPROFILARE FORTUITĂ ŞI TEMPORARĂ

Prozaica periartrită a umărului drept, contractată înainte de Mexic dar ascunsă de Mihaela pînă după Olimpiadă, a devenit, treptat, teribil de jenantă, impunînd acum aruncătoarei o pauză de circa 12 luni. Pauză în care suliţa nu trebuie să constituie decît un obiect de... meditaţie, ea lăsînd locul unor probe inrudite cum sînt greutatea sau discul.

Şi Mihaela a optat pentru greutate (la care se antrenează acum), probă familiară ei, de altfel, cu ea începîndu-şi, la 13 ani, activitatea atletică.

„Bila" n-avea, însă, să fie decît o pasiune trecătoare — de un an — temperată cînd junioara Peneş a descoperit, la un antrenament al seniorilor, atracţiile suliţei, probă căreia i s-a devotat şi care i-a adus, curînd, cele mai mari împliniri.

GÎNDURI NEGRE, GÎNDURI ALBE...

Stau cu Mihaela la o cafea şi simt că licoarea asta pe care o soarbe cu gesturi de copil este cea mai amară din cîte a gustat vreodată.

Reactualizarea strălucitei panoplii de la Tokio şi Mexic şi a altor momente care au făcut din suliţaşa româncă vedeta probei, determină ca incertitudinile ei să devină mai acute, mai apăsătoare. „Dacă n-am să mai ating vreodată culmile de atunci? Dacă totul nu este, de-acum, decît superbul trecut?" — meditează ea, iar gîndurile fac ca licoarea din care soarbe să capete gust de chinină.

— Într-un an rivalele vor progresa enorm şi eu trebuie să vin masiv din urmă. Şi nu ştiu cum va răspunde el?! — se întreabă conlocutoarea mea în timp ce privirile-i coboară spre umărul care se încăpăţînează şi nu vrea să cedeze. Apoi, vrînd parcă să se scuture de bănuieli negre, coboară brusc în actualitate: **„Bila, deşi nu este decît un „tranzit" între suliţă şi... suliţă vreau să fie onorată totuşi şi s-o aduc, dacă e posibil, pe unul din primele trei locuri. Vi se pare o temeritate?** mă sondează ea văzîndu-mi unda de îndoială care mi-a străbătut faţa. **Am la activ cîteva aruncări de peste 14 metri şi sper ca, pînă la naţionale, să mai adaug unul. Deşi perioada care urmează este foarte aglomerată"** — completează Mihaela amintindu-şi de examenul de stat care bate la uşă.

Statul — dificila olimpiadă universitară — pentru reuşita căreia trebuie să-şi concentreze toată atenţia şi energia, el trebuind să fie un corolar al unei activităţi de patru ani, încheiaţi cu o medie de peste 9,50.

De trecerea cu brio a acestei înalte ştachete depinde, de altfel, şi viitoarea prezenţă a Mihaelei la o catedră universitară aşa cum şi-a visat, dintotdeauna, virtuala absolventă a I.E.F.S.

Unde şi-ar dori să profeseze?

— **La Cluj, indiscutabil** — îşi deconspiră ea planurile. Şi, apoi, anticipînd: **„Dacă voi reuşi să primesc o atare repartiţie am să uit de toate necazurile. Chiar şi de EL."**

EL — fiind umărul acela încăpăţînat care alimentează teorii şi generează tristeţe.

N. Mş.

SPORTUL ÎNCEARCĂ SĂ VINDECE

(Urmare din pag. 1)

lindu-mă sistematic în zilele cît am rămas acolo.

Îl cheamă Ionel Enache şi nu a împlinit încă o lună de cînd a fost adus în colonie. Pradă viselor lui libertine, Enache nu prea are gînduri statornice, imaginaţia lui brodînd — probabil — alte spargeri şi escaladări spectaculoase.

„**Categoria lor** (a celor mai proaspeţi membri ai coloniei) **este, de altfel, şi cel mai greu de strunit, aici întîlnindu-se obişnuinţele şi deprinderile rele cu care copiii au venit, cu capacitatea redusă de înţelegere şi cu o încăpăţînare specifică vîrstei** — ne informează pedagogii, referindu-se la „bobocii" abia introduşi în viaţa taberei. **Trebuie multă răbdare şi calm, trebuie pacienţă şi înţelegere, trebuie..."** Şi astfel sînt derulate metodele şi mijloacele pe care un corp profesoral erudit le utilizează pentru a îndrepta deprinderi rele, pentru a produce mutaţii în conştiinţă, pentru a-i reda societăţii pe acei tineri alunecaţi, vremelnic, pe drumurile rătăcirii.

Metode şi mijloace, din suita cărora se detaşează SPORTUL, obiectul care dezvoltă, poate, cele mai multe virtuţi (voinţă, corectitudine, dîrzenie, cinste, promptitudine) şi cheltuieşte, într-un scop nobil (cîştigarea măiestriei sportive şi victoria celui mai bun), fluviul de energii pe care-l dezvoltă adolescenţa.

Tocmai de aceea, în aceste institute speciale de reeducare a minorilor, sportul a fost introdus masiv, în întîmpinarea acestei măsuri venind, de altfel, chiar dorinţa şi solicitările elevilor.

Dovadă a perimetrului larg pe care s-a instaurat aici sportul sînt **finalele republicane.** Întreceri care se vor atît o desemnare a celor mai dotaţi şi sîrguincioşi sportivi, cît — mai cu seamă — o mărturie a disciplinei şi corectitudinii demonstrate în pregătire, condiţie fără de care prezenţa, într-o mare finală, nu poate fi posibilă.

Din galeria lor, a celor scoşi de sub influenţe nocive şi redaţi unei educaţii sănătoase, din coloana virtuoşilor care au participat la cea de a treia ediţie a finalelor republicane a Institutelor speciale de reeducare-minori, am reţinut cîteva chipuri (pe care astăzi şi în alte zile vi le vom înfăţişa), convinşi fiind că deschidem un capitol a cărui continuare — însoţită de aprecieri şi comentarii elogioase — o vom scrie în anii ce vin.

★

Cînd am smuls-o din grupul ei, au podidit-o lacrimile. Acel interogatoriu ce debutează, de obicei, cu „de ce-ai fost trimisă în colonie?" n-o poate lăsa rece, ci îi răscoleşte — de fiecare dată — sensibilitatea şi o face să plîngă.

„Natură deosebită şi copil nevinovat", mi-o recomandase directoarea adjunctă a institutului, profesoara Maria Lungu, cînd solicitasem o campioană a fair-play-ului sportiv şi comportării morale.

— **Ţi-am remarcat graţia cu care ai evoluat în ansamblu** — am asigurat-o pe codana pistruiată de lîngă mine (care se cheamă Mariana Gîlcă), căutînd s-o îndepărtez de la bănuieli şi totodată să mi-o apropii. **Ai să ajungi o foarte bună gimnastă!**

A surîs amar (ah, ce surîsuri senine, orgolioase sau înfatuate am surprins la alţi semeni de-ai ei mai alintaţi de soartă) simţind că, totuşi, ceva nu este în regulă.

Ne-am aşezat pe-un colţ al covorului verde şi am început să vorbim de Iaşul ei natal. L-a părăsit acum doi ani, atunci cînd, scăpată de sub ochii părinţilor, a renunţat să mai meargă la şcoală, petrecîndu-şi timpul — în eterna companie a „cîtorva prietene" — într-un du-te-vino pe bulevardele oraşului. Aşa a pierdut-o „pe-a patra", aşa a pierdut dorinţa şi deprinderea de-a învăţa.

Trimisă în colonie şi supusă unor ochi vigilenţi, Mariana şi-a regăsit curînd chemarea pentru studiu şi a învăţat ce înseamnă ambiţia. Astăzi este una din cele mai bune eleve din clasa a VI-a, cu 10 la română, franceză şi purtare (şi cu note peste 8 la toate celelalte obiecte), recunoscută ca unul din cele mai înţelegătoare şi disciplinate elemente, respectată pentru comportarea ei şi înclinaţia spre poezie. Aici — ne mărturiseşte ea, referindu-se la actuala ei familie — va rămîne pînă va încheia şcoala de laborante, continuînd, totodată, să rafineze versul şi să-şi ridice măiestria sportivă. Numai de n-ar chinui-o atît dorul de Copoul iubit, „cu teii care dau acum în floare" — după cum mă completează mica mea interlocutoare — şi de familia care, aproape de 18 luni (!), n-a mai dat pe la ea.

Acestui sensibil exemplar, mostră a virtuţilor vîrstei sale dar şi a devoţiunii pedagogilor decişi să salveze şi să reabiliteze adolescenţa intrată pe potecile rătăcirii, i-am încredinţat „CUPA SPORTUL", trofeu ce nu se voia doar un simbol al victoriei sportive, ci o recunoaştere şi a altor merite printre care preponderenţă au fair-play-ul şi comportarea morală de fiecare zi.

Cupa masivă, din cristal de Boemia, este şi prima zestre pe care-o primeşte tînăra aflată în primăvara celui de al 14-lea an de viaţă.

Şi, credem, — gîndindu-ne la simbolul ei — şi cea mai de preţ pînă la vîrsta marilor împliniri.

NOUL PROGRAM AL TURNEULUI DE CALIFICARE PENTRU C.E. FEMININ

După cum am anunţat anterior, federaţia de specialitate din R. F. a Germaniei a anunţat că nu va lua parte la turneul de calificare pentru campionatul european feminin din acest an. Ca urmare, locul formaţiei vest-germane a fost luat de selecţionata oraşului gazdă a turneului, Oradea. Programul turneului prevede disputarea meciurilor în următoarea ordine: *vineri:* Austria-Oradea, România-Suedia; *sîmbătă:* Suedia-Oradea, România-Austria; *duminică:* România-Oradea, Austria-Suedia. Primele două reprezentative se vor califica pentru C.E. Selecţionata Oradei ia parte în afară de concurs.

Microsesiune cu semnificaţii... mari

Handbalul este unul din jocurile sportive care în decurs de numai un deceniu a obţinut în arena mondială un mare succes. Meritul se cuvine jucătorilor, antrenorilor şi tehnicienilor, merit pe care conducerea de stat şi sportivă l-au distins şi l-au onorat la timpul lor.

Ceea ce ne îndeamnă să scriem rîndurile de faţă este un alt aspect al lumii handbalistice, care merită a fi cunoscut şi care explică, în parte, constanţa valorică a echipelor româneşti, putîndu-se vorbi de şcoala românească de handbal. Acest sport se află în avangarda activităţii de cercetare ştiinţifică şi fundamentare teoretică. Handbalul românesc are o bibliografie largă şi variată, o literatură de specialitate, rod al experienţei practice şi de căutare, cu care numai cîteva alte discipline sportive se pot compara. Handbalul românesc, vitalizat de recunoaşterea internaţională a clasei sale, animat de dorinţa răspîndirii sale, se străduie prin toate mijloacele şi la toate nivelele să-i dea acestui joc armătura ştiinţifică, garanţia seriozităţii şi invulnerabilităţii. Succesele handbaliştilor nu sînt fructul întîmplării sau al unei conjuncturi favorabile, ci rezultatul firesc al unor eforturi risipite cu abnegaţie pe terenuri dar mai ales cu metodă şi pricepere, pe care le-a pus la îndemînă doctrina cristalizată din observaţie, analiză, sinteză. Tot acest travaliu ştiinţific a însemnat pentru handbal puntea pe care din teren jucătorii au urcat spre cele mai înalte trepte ale măiestriei şi gloriei sportive şi în acelaşi timp puntea pe care căutările, experienţele de joc şi de pregătire au trecut din patrulaterul de luptă în cel de lectură a cărţilor.

V. Cojocaru, I. Kunst-Ghermănescu, E. Trofin şi S. Grigorovici, Constantin Popescu, P. Zugrăvescu, V. Sidea, D. Popescu-Colibaşi, pentru a nu cita decît o parte din autorii de cărţi tehnice şi beletristice, au aşezat handbalului temelii solide, varietate şi profunzime în orizontul său ştiinţific naţional şi mondial.

Nu de mult la Braşov din iniţiativa cabinetului metodico-ştiinţific al Şcolii sportive nr. 2 Bucureşti, s-a desfăşurat la sediul C.J.E.F.S. o microsesiune ştiinţifică, un util schimb de experienţă cu activiştii, profesorii şi antrenorii de handbal din Braşov, de la Şcoala sportivă şi liceul cu program de educaţie fizică.

Cu această ocazie profesorii C. Popescu, Romulus Spirescu, Claudia Bădescu, Simion Pompiliu, Gh. Alexandrescu şi M. Petrescu au susţinut în faţa unui auditoriu numeros şi interesat referate şi comunicări, rod al muncii cu elevii, prezentînd aspecte noi şi unghiuri de vedere personale privind instruirea sportivă, planificarea pregătirii, sociologia handbalului, criteriile de selecţie în handbal la vîrstele şcolare sau noutăţi în arbitraj.

Consfătuirea, axată pe tematica handbalului sub aspectele sale de instruire şi selecţie, susţinută de grafice şi tablouri statistice, s-a desfăşurat sub forma unui dialog ştiinţific Bucureşti—Braşov, în care s-au operat importante schimburi de date ştiinţifice, observaţii personale, concluzii sintetice într-un spirit de prietenie şi reciprocă stimă.

Sămînţa aruncată de înaintaşi a rodit. Poate că nu caracterul excepţional al comunicărilor prezentate ne-a reţinut în mod special atenţia, ci mai ales preocuparea pentru cercetare, orientarea spre disecarea şi înţelegerea cauzelor şi mijloacelor prin care handbalul românesc aspiră nu numai la medaliile de aur, ci şi la tezaurul de cunoaştere şi experienţă, la capitolul de ştiinţă al acestui joc.

Călăuzit de pasiune şi străjuit de seriozitate şi conştiinţă profesională, trecutul handbalului românesc nu le mai apare nici celor mai nepricepuţi sau de rea credinţă întîmplător şi nesemnificativ, iar viitorul nu le apare îngrijorător. Chezăşie este însăşi această mică consfătuire, reflexul unei mari pasiuni şi al unei noi concepţii, responsabile, prin care handbalul respiră ozonul inteligenţei creatoare.

Mihai BÎRA

AU PROMOVAT ÎN DIVIZIA A

Din cele patru serii ale diviziei B, doar una şi-a încheiat activitatea, şi anume cea a echipelor masculine din seria a II-a. Pe primul loc s-a clasat Farul Constanţa (antrenor Al. Botoş) care şi-a cucerit, astfel, dreptul de a evolua din toamnă în divizia A. Urmează în clasament: 2. Progresul Bucureşti, 3. Academia Militară, 4. Politehnica Iaşi, 5. Universitatea Bucureşti, 6. Constructorul Iaşi, 7. A.S.A. Bacău, 8. Petrolul Ploieşti, 9. IEFS II, 10. Rapid Buzău. Ultimele două echipe au retrogradat în campionatul de calificare.

În ceea ce priveşte primele locuri, care aduc promovarea în prima divizie a ţării, ele sînt cunoscute şi în celelalte serii. Politehnica Cluj (antrenor E. Sarosi) la băieţi seria I, Sănătatea Satu Mare (antrenor Gabriela Both) şi Voinţa Bucureşti (antrenor Gh. Benone) la fete, seria I şi respectiv a II-a, se pot considera promovate, deşi duminică mai au de susţinut jocurile ultimei etape.

Intensă activitate competiţională a trăgătorilor

Paralel cu competiţiile internaţionale, trăgătorii noştri concurează şi la o serie de concursuri interne. Astfel, la Cluj au avut loc, timp de trei zile, întrecerile concursului interjudeţean.

Rezultate, armă sport 3×20 f seniori: 1. Toth (Arad) 528 p, 2. Ionescu (Ploieşti) 513 p, 3. Ştefanide (Ploieşti) 505 p, **junioare:** 1. Monica Nichita (Cluj) 487 p, 2. Adriana Janko (Cluj) 465 p, 3. Ioana Botea (Braşov) 460 p, **senioare:** 1. Magda Borcea (Bucureşti) 524 p, 2. Emilia Popa (Arad) 520 p, 3. Edda Baia (Bucureşti) 518 p, **juniori:** 1. Boghian (Iaşi) 493 p, 2. Manole (Bucureşti) 488 p, 3. Radu (Ploieşti) 485 p, **echipe** (clas. gen.): 1. Arad 1938 p, 2. Bucureşti 1937 p, 3. Cluj I 1919 p.

Armă standard 3×20 f seniori: 1. Alsany (Cluj) 560 p, 2. Musa (Ploieşti) 553 p, 3. Sicorschi (Bucureşti) 551 p, **senioare:** 1. Magda Borcea 548 p, 2. Edda Baia 544 p, 3. Iuliana Daroczi (Cluj) 533 p, **juniori:** 1. Manole 543 p, 2. Boghian 534 p, 3. Stoicescu (Ploieşti) 532 p, **junioare:** 1. Adriana Georgescu (Bucureşti) 532 p, 2. Ioana Botea 498 p, 3. Monica Nichita 498 p, **echipe** (clas. gen.): 1. Bucureşti 2168 p, 2. Iaşi 2088 p, 3. Braşov 2083 p.

Clasament general pe judeţe la armă sport şi armă standard: 1. Bucureşti, 2. Iaşi, 3. Arad, 4. Cluj I, 5. Braşov, 6. Cluj II, 7. Teleorman.

★

Pe poligonul din Baia Mare, 20 de skeetişti au luat startul în cadrul unei interesante competiţii. Au fost prezenţi trăgători de la Steaua, Olimpia Bucureşti, Proiectantul şi C. S. Baia Mare. Rezultatele au fost însă influenţate de timpul neprielnic (ploaie şi vînt). Locul întîi a revenit lui Gheorghe Sencovici (Steaua) cu 176 t (din 200 t), urmat de Gleb Pintilie (C. S. Baia Mare) 173 t, Oliviu Gligor (C. S. Baia Mare) 170 t, Dumitru Danciu (Olimpia Bucureşti) 170 t, Dan Buduru (Steaua) 166 t, Anatol Săleeanu (Olimpia Bucureşti) 164 t. **Echipe:** 1. C. S. Baia Mare, 2. Steaua I, 3. Olimpia.

Campionatul naţional de raliuri

PLUSURI ŞI MINUSURI DIN ETAPA A II-a

Problema pregătirii fizice a concurenţilor participanţi la cele două etape ale campionatului naţional de raliuri, desfăşurate pînă în prezent la Sibiu şi Craiova, a demonstrat o diversitate de situaţii, în funcţie de echipe, de felul în care au înţeles să se pregătească şi de felul în care conducerile întreprinderilor tutelare, înţelegeau să-i sprijine.

Una din echipele care fac parte din categoria celor care au acordat mai mare importanţă la ceea ce se numeşte pregătire este cea de la poalele Tîmpei, formaţia Steagul roşu Braşov. Întrebaţi fiind de felul în care se pregătesc pentru competiţii, A. Puiu, L. Kovacs, I. Finichiu, C. Pescaru şi ceilalţi componenţi ai echipei au dat un răspuns scurt dar cuprinzător: „Muncim permanent şi multilateral". PERMANENT — adică din iarnă, pe schiuri, apoi în continuare la sala de gimnastică; MULTILATERAL — prin ore de pregătire tehnică a maşinilor, prin documentarea tehnică, prin cunoaşterea continuă a tuturor noutăţilor din lumea automobilismului. „Nimic nu este întîmplător", spune L. Kovacs. Un lucru bun se face prin muncă multă, continuă, de calitate şi organizată în colectiv. Steagul roşu are apoi şi un alt mare avantaj. Conducerea uzinei, comitetul de partid, comitetul sindical, au sprijinit înfiinţarea unei secţii de automobilism în cadrul clubului „STEAGUL ROŞU BRAŞOV", fapt care creează o serie de facilităţi în activitatea sportivă. Despre rezultatele obţinute nu credem că mai este cazul să vorbim, clasamentele etapelor fiind concludente.

Nu acelaşi lucru putem să spunem şi despre alte echipe. U.A.P. Dacia Piteşti, care de curînd a înfiinţat grupa de raliuri, are în faţă viitorul. Sperăm ca exemplul celor de la Braşov să-i facă să aducă primul automobil românesc, aşa cum este cazul, pe primul loc. Prima uzină de autoturisme, primul loc în clasamentul general pe echipe. Sperăm că aşa va fi.

În ceea ce priveşte Clujul, este bine de menţionat, ca un exemplu remarcabil, felul în care s-a prezentat la start, atît la plecarea în raliu, cît şi la proba de îndemînare, echipajul condus de L. Borbely. Razele soarelui se oglindeau în cenuşiul strălucitor al maşinii. A fost, poate, singura maşină care a venit îmbrăcată în haină de sărbătoare. Un merit oare al conducătorului sau o disciplină impusă de colectivul condus de uzina în care acesta lucrează?

Demnă de subliniat este şi participarea reprezentanţilor Iaşului care, cu toate defecţiunile tehnice semnalate pe parcurs, au terminat cursa, dovedind o tenacitate deosebită.

Tg. Mureş a fost pe primul loc la proba de îndemînare şi nu întîmplător. Laszlo a ştiut să-şi pregătească cu minuţiozitate programul de antrenament şi să-şi dozeze eforturile în ultimele minute ale marii competiţii. Sperăm ca şi pe meleagurile sale să-i putem admira măiestria.

Bucureştiul a fost reprezentat prin nume de răsunet. Marin Dumitrescu, as al probei de coastă, Florin Popescu, excelent conducător, Iordan Bucurescu, un elegant slalomist, Gheorghe Florescu, inimos şi perseverent concurent, Mihai Negulici, clasat pe primele 3 locuri la ambele probe, şi alţii au demonstrat că tradiţia unui Papană, Petre Cristea, Berlescu, Colceag şi alţii este în mîini bune. Totuşi, este şi un mare TOTUŞI. Antrenamentul la volan, pregătirea fizică generală, pregătirea materialului rulant, precum şi cunoaşterea traseului, toate acestea, susţinute de concursul larg al conducerii întreprinderilor pe care le reprezentau, sînt factori insuficient folosiţi.

Sperăm că şi celelalte echipaje, ale Oradei, Hunedoarei etc., ţinînd seamă de toate elementele unei pregătiri complexe, vor putea în curînd să-şi spună cuvîntul.

Oare A.C.R.-ul şi C.S.N.A. nu cred că ar fi cazul să sprijine înfiinţarea şi a altor secţii de automobilism în cadrul unor cluburi deja existente?

Ileana ILIESCU